

Uit het zicht

- deel 2 -

Het was eigenlijk zo gemakkelijk geweest. Hoofdschuddend blaast hij de rook van zijn sigaret richting het vergeelde plafond van zijn kleine eenkamerappartement. Hij grinnikt even in zichzelf wanneer hij terugdenkt aan die middag 6 maanden geleden. Van waar hij zat, had hij perfect uitzicht op de ingang van de speeltuin, maar zat toch genoeg uit het zicht om niet op te vallen. Hij had al best een tijdje op het houten bankje gezeten en had de hoop al bijna opgegeven. Maar hij had het geweten vanaf het moment dat ze met haar moeder en oudere zusje de speeltuin binnen was komen huppelen. Hij weet nog hoe hij inwendig een vreugdekreet sloeg. Ze was perfect. Niet ouder dan een jaar of 5, grote onschuldige ogen, maar toch een tikkeltje brutaal. Precies hoe hij ze het liefst heeft. Gelukkig werd het hem niet moeilijk gemaakt, want haar moeder was zo druk met haar telefoon dat hij kans genoeg kreeg het meisje naar hem toe te lokken. Dom wijf!

En het was hem nog bijna gelukt ook. Hij was al bijna met haar bij zijn auto toen dat kreng achter hen aan kwam rennen. Hij moet toegeven dat hij werd overvallen door haar kracht. Tja, hij is ook de jongste niet meer met zijn 56 jaar. Hij weet nog dat haar gemanicuurde handen zijn leren jasje vastgrepen en hij op de grond viel. Hij herinnert zich hoe ze hem had aangekeken, haar blik vol walging en woede. De geur van haar zoete parfum was het laatste dat hij waarnam voordat alles zwart werd. Toen hij de volgende dag wakker werd in het ziekenhuis, werd hem verteld hoeveel geluk hij had gehad. Hij hoort het de jonge zuster nog zeggen. 'Het had niet veel gescheeld meneer Mulder, of het was heel anders met u afgelopen'. Of hij echt zoveel geluk had gehad, is moeilijk te zeggen. Was het echt zo erg geweest als hij daar het loodje had gelegd? Die bitch had moeten afmaken waar ze aan begonnen was! Zijn neusvleugels sperren zich wijd open terwijl hij een laatste hijs neemt en zijn longen vol rook zuigt. Met kracht blaast hij de rook weer uit en drukt zijn peuk uit in de overvolle asbak. Hier gaat ze voor boeten, let maar op ...

Hij kijkt op zijn horloge, het is tijd. Het vooruitzicht van wat hij gaat doen geeft hem hernieuwde energie en even raast er een golf van opwindning door zijn buik. Hij ritst zijn zwarte vest tot aan zijn kin dicht. Waar dit vest ooit strak gespannen stond om zijn gespierde armen en borstkas, hangt het nu een beetje los om hem heen. Met twee handen trekt hij de capuchon tot ver over zijn voorhoofd, grist zijn huissleutels van de tafel en beent naar de voordeur. Terwijl hij de voordeur achter zich in het slot trekt, kijkt hij naar zijn gerimpelde hand op de deurklink. De vervagende tattoos op zijn hand herinneren hem aan betere tijden. Elke afbeelding zorgvuldig gekozen als symbool voor een van zijn meisjes. Hij voelt hoe de opwindning bij deze herinneringen nu vanuit zijn buik naar beneden zakt en daar blijft hangen. Even geniet hij van dit gevoel, voordat hij zichzelf tot de orde roept. Hij moet opschieten, anders mist hij zijn kans.

Het is donker en koud buiten. De koude wind snijdt dwars door zijn vest heen. Hij stapt snel in zijn auto en zet de verwarming aan. Hij heeft deze weg de afgelopen weken zo vaak gereden dat hij zonder na te denken afslaat en naar zijn plaats van bestemming rijdt. In zijn hoofd spelen verschillende scenario's zich af. Zou ze schreeuwen? Zou ze wegrennen? Bang zal ze hoe dan ook zijn. De afgelopen weken heeft hij haar genoeg hints gegeven dat ze bij elke stap die ze zet over haar schouder moet kijken. Hij heeft de angst in haar ogen gezien op de momenten dat ze zijn auto voor haar huis zag staan. Hij heeft gezien hoe ze haar dochters steviger vasthield wanneer ze de straat op gingen. Hmm ja, die dochters krijgt hij

ook nog wel, maar eerst is zij aan de beurt! Hij lacht nu hardop bij de gedachte aan hoe bang ze zal zijn. Zijn auto komt tot stilstand. Nog tien minuutjes voordat ze klaar is met haar avonddienst. Hij steekt nog maar een peuk op terwijl hij wacht.

Hij moet toegeven dat de afgelopen maanden zeer vermakelijk waren geweest. Het was lang geleden dat hij zich zo levend had gevoeld. Het plannen van zijn wraak gaf hem weer een doel. Iets om de lange, eenzame dagen mee te vullen. Het was niet moeilijk geweest erachter te komen waar ze woont. Wekenlang heeft hij haar in de schaduw gevolgd om zoveel mogelijk te weten te komen. Hij was verrast toen hij erachter kwam dat de vader van haar twee kinderen een jaar geleden is overleden. Dit was een leuke meevaller geweest. Nu hoeft hij in ieder geval geen rekening te houden met een jaloerse, beschermende echtgenoot.

Hij schrikt op uit zijn gedachten als hij beweging ziet bij de voordeur. Samen met een collega komt ze lachend naar buiten. Alleen al het feit dat ze lol heeft maakt hem woedend. Hij maakt zich klaar om uit te stappen. Zodra de collega de hoek om is, springt hij zo snel als hij kan uit de auto en rent op haar af. Ze moet hem gehoord hebben, want ze draait zich om. Hij geniet ervan de blik in haar ogen te zien veranderen. Hij voelt de adrenaline door zijn lijf gieren, nog maar een paar stappen verwijderd van wraak! Hij ziet de lampen van haar auto flitsen en ziet haar het portier open maken. Bijna! Op het moment dat hij naast de auto stopt, trekt zij het portier met een klap dicht. Het heeft geen zin te proberen de deur open te trekken, want hij hoort het slot klikken. Hij slaat met beide handen tegen de ruit en kijkt haar met toegeknepen ogen aan. Verdomme! Vuile teef! Hij spuugt de woorden bijna haar kant op. De auto start en ze scheurt weg.

Hij bedenkt zich geen seconde en rent terug naar zijn eigen auto. Fuck, hij houdt er niet van als dingen niet volgens plan gaan. Maar nu kan hij niet meer terug. Het moet vandaag gebeuren!

Haar auto staat al geparkeerd voor haar huis wanneer hij de straat in komt rijden. De zwarte omafiets staat ook niet meer tegen de voorgevel, wat betekent dat ze de oppas al naar huis heeft gestuurd. Hij zet de motor uit en kijkt om zich heen. Niemand te zien. Zweetdruppels rollen langs zijn slapen naar beneden en zijn hart gaat als een gek tekeer. Hij wil uitstappen, maar bedenkt zich. Hij moet nadenken. Hij kan het zich nu niet veroorloven om fouten te maken. Dit is zijn laatste kans! Ze heeft de voordeur vast en zeker meteen op slot gedaan nadat ze de oppas heeft uitgelaten, dus de kans dat hij daarlangs ongezien naar binnen kan is wel heel klein. Dan moet hij via de achterkant. Hij stapt uit, maar doet de auto niet op slot. Als hij geluk heeft kan hij het meisje meteen meenemen en dan moet hij snel kunnen instappen.

De brandgang die achter de huizen door loopt is smal en donker. Hij hoort zijn eigen ademhaling, die zwaar klinkt door de spanning en zijn jarenlange rookverslaving. Bij de poort aangekomen, duwt hij de verroeste klink naar beneden en duwt voorzichtig met zijn schouder tegen de versleten deur. Hij kraakt even, maar geeft dan mee en gaat piepend open. Zacht doet hij de deur weer achter zich dicht en loopt behoedzaam de tuin in.

Het is donker. Door het licht van de maan maken de bomen donkere schaduwen om hem heen. De gordijnen voor het grote raam zijn dicht, maar hij kan zien dat er geen licht aan is in de kamer. Wanneer er op de eerste verdieping een lamp aan gaat, bukt hij snel en kruipt op zijn hurken achter een struik. Hij ziet haar voor het raam staan. Haar ogen speuren angstig de tuin rond voordat ze de gordijnen sluit.

Hij trekt nu een sprintje naar de achterdeur. Hij moet lachen als hij ziet dat ook dit niet moeilijk zal zijn. Dit slot heeft hij zo open met een tang en schroevendraaier. Daar had hij al

op gehoopt dus hij haalt ze uit zijn achterzak en gaat aan het werk. Nog geen minuut later staat hij binnen. Even staat hij roerloos in de woonkamer. Zijn ogen moeten wennen aan het donker en hij luistert. Zijn opwinding is weer terug nu hij zo dichtbij zijn doel is. Hij hoort een kinderstem boven zacht roepen om haar moeder. Voetstappen op de overloop. Hij schuifelt zo stil mogelijk in de richting van de gang en weet het meeste rondslingerende kinderspeelgoed te ontwijken. Dan is hij bij de trap en zijn hart maakt een sprongetje. Zijn enthousiasme neemt weer toe nu hij vaag de geur van haar parfum al kan ruiken. Hij dwingt zichzelf om even de tijd te nemen om na te denken. Eén krakende trede en hij verraadt zichzelf. Eén enkel geluid en ze zal op haar hoede zijn en hij zal zijn voordeel van het verrassingseffect kwijt zijn. Hij weet inmiddels dat hij haar niet moet onderschatten, dat ze zich niet zomaar over zal geven. Dus hij kan het zich niet veroorloven om nu een fout te maken. Heel zachtjes tilt hij zijn been op en zet zijn voet op de eerste tree. Het kost hem alles van zijn zelfbeheersing zich te concentreren op wat hij aan het doen is. De gedachte aan die mooie meisjes die onder handbereik in hun bedjes liggen, leidt hem af. Het idee dat hij straks toch nog kan afmaken waar hij zes maanden geleden aan begonnen was, zal zijn beloning zijn. Maar eerst moet zij uit de weg geruimd worden.

Nog drie stappen en hij is boven. Het gaat hem lukken, hij voelt het! Nog twee stappen. 'Mamaaa'. Godver de godver, kutkind. Hij hoort het gekraak van dekens, het geluid van blote voeten op het laminaat. Hij kan geen kant op! En dan verschijnt ze in de deuropening. Het zachte schijnsel van het nachtlampje op de gang is genoeg om zijn aanwezigheid te onthullen. Een fractie van een seconde lijkt ze verlamd van schrik. Genoeg tijd voor hem om in één keer de laatste twee tredes te nemen en op haar af te springen. Ze gilt en schreeuwt wanneer zijn koude handen haar bij haar keel grijpen, precies zoals hij had gehoopt. Hij dwingt haar naar achteren waardoor ze uit balans raakt en achterover op de grond valt. Ze maait met haar armen om zich heen en raakt hem een paar keer hard in zijn gezicht. Het lukt haar om zijn vest vast te pakken, waardoor hij mee naar de grond wordt getrokken. Even is hij gedesoriënteerd, maar hij herpakt zich snel. Echter niet snel genoeg, want zij is inmiddels langs hem heen gekropen. Hij pakt schreeuwend haar enkel vast, maar wederom heeft hij haar kracht onderschat. Ze rukt zich los, reikt onder zijn oksels en trekt hem de slaapkamer uit. Wanneer hij de gang in gesleurd wordt, vangt hij een flits op van de twee huilende en schreeuwende meisjes die op hem neerkijken. Zoekend naar houvast grijpen zijn vingers de deurpost, maar hij voelt het koude kunststof onder zijn vingers wegglijpen. Dan voelt hij hoe zijn hoofd de op één na laatste trede van de trap raakt. De enige trede die hij op zijn weg naar boven heeft overgeslagen. Met de laatste kracht die ze in zich heeft, duwt ze zijn benen over zijn hoofd. Boven aan de trap staat ze te kijken hoe zijn lichaam de trap af rolt, haar meiden met hun hoofdjes afgewend tegen zich aan gedrukt. Een laatste klap klinkt wanneer hij met een kreun tegen de grond slaat. Voor een laatste keer kijkt hij naar boven, maar hij ziet ze niet meer. Ze zijn uit het zicht. Hij sluit zijn ogen en blaast met een zucht zijn laatste adem uit, zich realiserend dat hij verloren heeft.